

Peterskyrkan i Vatikanen (Piazza San Pietro, Vatikanen)

Enligt traditionen var det på den högsta punkten på Vatikanberget som aposteln Petrus begravdes efter sin korsfästelse, och det var därför kejsar Konstantin på 300-talet beslutade att bygga basilikan på denna plats, som blev den första vigd åt helgonet.

Under högmedeltiden blev denna plats för tillbedjan av aposteln Petrus det viktigaste pilgrimsålet i den västliga världen. År 1506 beslutade påven Julius II att riva den ursprungliga strukturen för att ersätta den med en större och mer storslagen kyrka.

Därmed inleddes ett enastående konstnärligt och andligt äventyr som skulle pågå i över ett sekel och genom tjugo påvar. Trots att olika arkitektoniska planer och lösningar antogs från tid till annan, ville renässansens påvar aldrig avvika från den föregående traditionen, som placerade den helige Petrus grav i basilikans centrum.

Några av historiens största konstnärer var involverade i uppförandet och utsmyckningen; Bramante, Rafael och Michelangelo, bland andra. År 1629 avslutade Bernini den inre utsmyckningen av hela kyrkan och skapade dess nuvarande utseende.

Confessio-altaret

Confessio är det heliga område som öppnar sig framför basilikans huvudaltare och gör det möjligt att se Sankt Peters grav uppifrån.

Begreppet "Confessio" anspelar på Petrus martyrdöd på Vatikanens kulle, där hans blod flöt tillsammans med de tidiga romerska martyrernas under kejsar Neros förföljelser.

Under det påvliga altaret, som kröns av den bronsbaldakin där en duva – symbolen för den Helige Ande – är avbildad, är Petrus grav synlig i den så kallade "Pallia-nischen".

"Pallia-nischen" motsvarar det gravmonument (aedicula) som restes över Petrus grav. Det som vi idag beundrar är detta gravmonument, som trots vissa förändringar och mosaiktäckningar, har förblivit nästintill intakt i nära arton århundraden.

Mer information:

<https://www.basilicasanpietro.va/en.html>